

**BUENAFUENTE
OMPLE A LLEIDA**

Nadie sabe nada és el nou espectacle d'Andreu Buenafuente i Berto Romero i amb la funció prevista al Teatre de la Llotja de Lleida el dia 1 de desembre no n'hi ha hagut prou. En vuit dies van omplir el miler de butaques i ara els promotors han previst una nova funció, el mateix dia, per poder atendre la gran demanda d'entrades. I per a aquest espectacle, aquestes només les poden adquirir els espectadors que tenen el carnet d'Amic de la Llotja. El preu és de 32 euros.

AGENDAD'AUTOR J.T.

Cavall Fort aguanta

La delegació lleidatana d'Òmnium Cultural té molt mèrit perquè enguany celebrarà la 40a edició del cicle de teatre per a nois i noies Cavall Fort. La iniciativa neix al 1967 al Teatre Romea de Barcelona i a poc a poc es va estenent a d'altres ciutats del país. Malauradament, al 1987 es deixa de fer, menys a Lleida! Que aguanta tot i la diversitat d'oferta d'actes infantils i juvenils, la baixada d'espectadors i el cost econòmic que suposa per a Òmnium. Seran tres representacions al Teatre Principal de Lleida amb el programa següent: el 18 de novembre, *Raspall*, de Teatre Nu. El 2 de desembre, *Desperta, bruixeta*, de Clownx Teatre, i el 16 de desembre, per cloure el cicle, *El llibre de la selva*, de l'Aula Municipal de Teatre. Les entrades tenen un preu de 6 euros i en la darrera representació hi haurà una fila 0 per recollir joguines per a la Creu Roja.

CICLE DE TEATRE CAVALL FORT
Teatre Principal de Lleida, a les 11.30
Representacions els dies 18 de novembre i 2 i 16 de desembre.

Dietari per a funcionaris

L'escriptor lleidatà Ramon Rubinat s'ha ben desfogat i s'ha tret de sobre el regust del fracàs de muntar un petit hostal a Lleida. Amb la seva parella volia crear aquest negoci, i les múltiples peripècies, anades i tornades per la burocràcia absurda i altres entrebancs els van fer abandonar el projecte. Ell n'anava escrivint un dietari que després va convertir en el llibre autoeditat *No son tontos, son gigantes*, en el qual deixa les institucions força

Ramon Rubinat amb el seu llibre. R.R.

malparades. Usa la sàtira, la ironia i la burla fins a extrems exagerats, i el drama viscut acaba arrencant grans rialles.

"NO SON TONTOS, SON GIGANTES"
De Ramon Rubinat.

Només es ven a la llibreria Caselles de Lleida.

Angoixes d'Humedas

La pintora Mercè Humedas presenta l'exposició *Angoixes, obsessions, desitjos, ...* amb 30 peces de diferents formats amb tot tipus d'objectes carregats de llibres.

EXPOSICIÓ MERCÈ HUMEDAS
Lleida, Espai Cavallers, fins al 10 de desembre.

NOSOMTANLLUNY JOAN TORT

El garrotín perd lo Marquès

La rumba i la música tradicional gitana de Lleida, de dol per la mort de Joan Rodés, un dels seus mestres

Lo Marquès de Pota ja era un dels referents del garrotín, però amb la seva mort, dissabte passat, es converteix en un dels referents que s'hauran d'estudiar i revisar amb els anys per entendre i conèixer millor la música tradicional, la rumba catalana i la cultura gitana, sobretot de Lleida.

Joan Enric Rodés tenia 79 anys i feia mesos que estava apartat per malaltia dels escenaris i les *juergues* com diuen alguns gitanos lleidatans. Pel seu nom pocs el coneixien, perquè ell era lo Marquès o el Pota. Això de marquès no li venia pas de família nobiliària, sinó d'intentar viure el millor que podia i de ser una mica gandul a vegades, per això molts li deien que era com un marquès. I això de la pota, perquè era coix des de ben petit per una poliomielitis mal

**LLEIDA
CARRINCLONA**

L'any 1987 el segell Blau va editar "Lleida carrinclona", el primer recull de música popular de Lleida i amb protagonisme del Marquès de Pota, lo Parrano i el Beethoven.

Mestre i deixeble, lo Marquès, assegut, i lo Beethoven, al violí, tocant DIPUTACIÓ LLEIDA

curada. A Rodés també li deien gitano blanc. De pare paio i mare gitana, coneixia com pocs la cultura calé i d'aquesta es va impregnar pel que fa a la música. Així, va ser el principal deixeble d'uns dels pares de la rumba i el garrotín, com va ser Enric Pubill, *lo Parrano*. I va ser el mestre del que ara recull i amplia aquesta tradició: lo Beethoven, que és el Carles Juste. No obstant, no només va ser el Parrano i la seva família qui el va introduir als escenaris i a les festes populars, sinó que també va estar a prop i va recollir influències de gent com el Cap de Ferro, Mestre Tonet o Paquito Abolafio, entre molts d'altres.

I és que el garrotín és cosí germà de la rumba catalana i hi havia lligams, fins i tot familiars, entre el que es feia al Raval i a Gràcia de Barcelona amb Peret o el Pescaïlla, amb els gitanos de Lleida. A vegades, fins i tot, s'ha discutit sobre en quina de les dues zones havia nascut la rumba catalana.

El garrotín és cançó tradicional, amb lletres d'actualitat, sornegueres, iròniques, burletes i fins i tot escatològiques. I gairebé sempre en català. Això sí, amb desenes de paraules gitanes i del lleidatà més tradicional i popular. També és fruit del mestissatge, de la festa i les *lifares*, de la improvisació i de la cohesió social que va permetre lligar païos i gitanos al Centre Històric de Lleida. *

Un carrer per al Pota

Algunes entitats i partits han anunciat que demanaran a la Paeria que Lleida dediqui un carrer al Marquès de Pota, en el que serà un reconeixement a la seva contribució a la música popular.